

Dibuixants d'ara

max

l'underground
com a començament

L'UNDERGROUND, estèticament, és el dibuix barroc i carregat, amb molts de negres i, moralment i ètica, és una mena de rebelló contra la societat benpensant i un enderrocament de totes les barreres i de totes les censures, tant les pròpies com les alienes.

Aquestes són les opinions de Max a les que nosaltres hi afegim que, seguint la repetició immutable de la història en les seves línies bàsiques, són també les mateixes idees i intencions que, més o menys, animaven tots els que van fer el «Pàpitu» l'any 1908 i segurament seran les mateixes que motivaran un altre grup de joves que, cap a l'any 2060, fundarà una novíssima i iconoclasta publicació.

Però, com que no hem vingut a fer filosofia sinó a parlar de Max, direm que el seu nom és Francesc Capdevila i Gisbert, que va néixer a Barcelona el 17 de setembre de 1956 i que, des de molt petit, ja li agradava dibuixar i es passava les hores mortes copiant els ninots d'en Walt Disney pel qual, en el fons, ha sentit sempre una gran admiració. Va fer el batxillerat, i el 1973 es va matricular a Belles Arts per a estudiar pintura i també en una acadèmia per fer classes d'anglès. Allà hi va conèixer en Roger, un altre xicot de la seva edat i tots dos van entrar en contacte amb la colla que anaven a fer «El Rollo Enmascarado», una de les primeres publicacions underground del nostre país, i així van tenir ocasió de tenir el seu primer judici ja que aquest número va ser acusat d'obscenitat. Poc temps després, va col·laborar a «Matarrats» on va signar amb el seu cognom uns originals que estaven indubtablement influïts per diversos dibuixants americans del moment.

El 1974 també va publicar a «Stars» una revista que, tot i que era legal, va tenir molts problemes amb la censura i l'any següent va entrar a formar part de l'anomenat equip «Butifarra». Aquest equip publica la revista del mateix nom, i, al mateix temps, col·labora a diverses revistes de barri.

Dibuixos seus surten en una publicació d'històries sobre música que es diu «Rock Comix» i, amb el grup d'«El Rollo» es posen en contacte amb Miquel Riera, editor de «Vibracions», el qual els publica diversos àlbums com «Puritat», «A la calle», «Picaduro Select», «El Sidecar», etc... A les revistes de barri i a «Butifarra» havia signat amb el nom de «La plumlilla mágica» però, a partir de 1977, adopta el nom de «Max» que coincideix amb un canvi d'estil que s'esdevé des de que comença a conèixer i a fixar-se en l'obra dels grans dibuixants catalans com Junceda, Opisso, Cornet, etc...

Aquest pseudònim de «Max» l'adopta sense cap motivació especial, només perquè li agrada i perquè

sona igual, tant en català com en qualsevol altre idioma, tot i que ell, quan està de broma, diu que el va treure d'un antic dibuixant holandès, que va descobrir per casualitat i que es deia «Max Ajax».

El 1977, poc abans d'anar a fer la mili, dibuixa «El Capítol» de Karl Marx, en història, juntament amb en Mir. També il·lustra un llibre explicatiu que es titula «Democràcia a l'empresa» i fa «Muérdago» una publicació totalment autogestionada, en la més pura línia underground, de la que en fa fer mil exemplars que ell mateix es dedica a vendre pel carrer i dels quals recorda que encara n'hi queden dos o tres-cents.

Durant el parèntesi del servei militar, que passa a Madrid, dibuixa per alguns revistes de barri i fa el ninot que encara serveix de capçalera a la revista juvenil «Rodamón», així com diverses vinyetes que encara ara es van publicant. Quan torna a Barcelona, davant de la manca de feina, es planteja seriosament la possibilitat de deixar-ho córrer i justament aleshores li surt l'oportunitat de dibuixar a «El Vibora» (una revista de còmic) que s'havia de dir «Goma 3» i que, quan li prohibiren aquest títol, es decidí per l'actual. Va començar amb un tiratge de 20.000 exemplars i ara en publica mensualment més de 40.000. Es en aquesta revista on l'estil de Capdevila ha fet el seu tomb definitiu ara com ara, sota la influència d'Hergé i del seu Tin-Tin que l'han ajudat a cercar una més gran simplicitat, desampallegant-se de moltes ratlles inútils i intentant de trobar un dibuix més clar i net. A «El Vibora» encara hi publica ara però també ha fet multitud d'altres coses, com postals, cartells, ex-libris, publicitat... Pel maig de 1982 surt el seu primer llibre «Gustavo contra la activitat del radio», una aventura antinuclear que havia sortit, fragmentada, en els sis primers números de «El Vibora» i, el mes d'abril del mateix any, participa en la fundació de l'Editorial Saco Roto, que ha tret al carrer una revista de còmic en català, que es diu «Cul de Saca» i on ell hi fa una pàgina titulada «La Barrila, Bar», un lloc on tot és possible.

A part de la seva feina en les revistes d'aquí, també a l'estranger han sortit dibuixos seus com els publicats a Alemanya a «U Comix» i els que estan a punt de sortir als Estats Units, en un àlbum que es dirà «Spanish fly» i que serà una recopilació de dibuixos que treballen per a «El Vibora».

«Max» és un dibuixant que es defineix de pensament ecologista i que, si segueix com fins ara, porta camí de ser alguna cosa més que un simple nom en el món del grafisme.

Lluís Solà i Dachs

